

ske Fyldest. Det, der er Hovedfor-
maalet med dette Lovforslag, har jo
ofte været fremhævet fra mit Partis
Side. Vi kan derfor billige Lovforslagets
Hovedtanke og altsaa give det vor Til-
slutning, hvad angaar de Pengemidler,
der stilles til Raadighed i dette Øjemed.
Hvad Enkelthederne angaar, vil det for-
staas, at jeg i Lighed med, hvad Tilfæl-
det var med mit Partis Ordfører i det
andet Ting, har adskillige Indvendinger
at gøre. Som Forholdet nu en Gang lig-
ger, skal jeg ikke komme ind paa alle
disse Indvendinger, hvilket jo kun vilde
være at repetere, hvad der er sagt saa
tidt, men kun holde mig til enkelte
Punkter, hvor jeg mener at burde frem-
hæve det, der efter min Opfattelse er
Fejlen ved det foreliggende Lovforslag.

Som fremhævet af den ærede Ordfø-
rer for Partiet Venstre (Rasmus Nielsen)
har vi jo, hvad dette specielle Forhold
angaar, 20 Aars Erfaring at bygge paa.
Det var i Aaret 1899, den oprindelige Lov
blev vedtaget — den har senere adskillige
Gange været Genstand for Revision —,
og det er da naturligt, at man ser tilbage
paa disse 20 Aar og søger at rette de
Fejl, som Erfaringen har vist der klæber
ved hele denne Lovgivning. Den ærede
Ordfører for Socialdemokratiet (Jensen
[Aale]) har nævnt adskillige Fejl. Jeg er
ganske enig med ham i hans Hovedbe-
tragning, som gik ud paa, at adskilligt
havde været vundet, hvis man for to Aar
siden havde faaet gennemført den af ham
omtalte fjerde Lov, den, der betegnes som
Ekspropriationsloven. Men der er dog en
Ting, som jeg mener kunde have været
rettet ved Husmandslovgivningen af 1899,
og som jeg gjorde opmærksom paa ved
Sagens Behandling i 1917, nemlig den
frie Ret, man har til Spekulation med
den Jord, hvorpaa der er rejst nye Hjem
med store Pengeofre fra Statens Side.
Det har nemlig vist sig, at en Mængde af
de bestaaende Brug under Krigen er gaaet
over paa andre Hænder. De første Brugere
af disse Hjem har taget Fordelen af
de store Pengeofre, der er ydet fra Sta-
tens Side, men i det Øjeblik disse Brug
gaar over til andre Ejere, er man i
Virkeligheden lige nær. Der er ad-
skillige, som har købt saadanne Stats-
huse under Krigen, der sidder meget
haardt i det, fordi de har betalt en
meget høj Pris for deres Ejendomme, og
de første Brugere har i meget stor Ud-
strækning stukket en stor Kapital i Lom-
men, som man ikke kan sige skriver sig

fra deres Arbejde, men er den Værdistig-
ning, der er fremkommet som Følge af
hele den almindelige Værdistigning. Det
er dette Forhold, jeg mener er i høj Grad
uheldigt, og som man i rette Tid burde
have værget sig imod, og som man ogsaa
i særlig Grad bør værge sig imod i det
Øjeblik, der er Tale om at udvide dette
Princip, saaledes som det er sket ved den
nye Lov.

Den Bestemmelse, hvorefter der er
Tale om at yde de $\frac{3}{10}$ som særligt Til-
skud — jeg ser nok i Lovforslagets § 7,
som er ændret i Folketinget, at man gør
det til en Ret for Ministeren at skride
ind; det er ganske vist en Forbedring af
dette Forhold —, tager jo kun Sigte paa
den Del af Laanen, som skriver sig fra
det direkte Byggetilskud, men dog er der
altsaa her sket en Forbedring, som ganske
vist ikke skyldes Landbrugsministeren,
men det Udvalg i Folketinget, der har
haft med Sagen at gøre. Jeg mener der-
for, at naar der skal anvendes saa mange
Penge, som der her er Tale om, til Op-
rettelse af nye Husmandsbrug, havde det
været rettest at gaa den Vej, som er fast-
slaaet ved Loven af 4. Oktober 1919. Man
havde derigennem haft Sikkerhed for, at
de nye Brugere havde faaet det, de efter
min Mening har Ret til og Brug for, nem-
lig at faa Frugten af den Arbejdsværdi, de
har lagt i den Jord, de har faaet, hvori-
mod Spekulationsudbyttet, hvis et saadant
Udbytte var kommet til at foreligge, var
blevet Statens og Samfundets. Jeg kan
ikke se rettere, end at dette havde været
Vejen og den rigtige Vej fremad, og jeg
havde derfor hellere set, at man var gaaet
videre ad denne Vej, end at man benytter
saa mange Penge, som der her er Tale
om, paa Grundlag af den gamle Jordlov-
givning.

Nu vil man ganske vist sige, at det
vil være rigtigt og nyttigt, at disse to for-
skellige Brugsformer, disse to Former for
Lovgivning, faar Lov til at virke Side om
Side med hinanden. Det er meget muligt,
at de nye Husmænd vil foretrække den
gamle Lovgivning, thi de nye Husmænd er
jo nu en Gang ikke bedre end andre Men-
nesker: kan de faa fri og uhindret Lov
til at spekulere, skulde det ikke undre
mig, om der var adskillige af dem, der vil
falde for Fristelsen. Men Sagen kan jo
ogsaa ses fra en anden Side, og det fore-
kommer mig, at set i denne Forbindelse
er det særlig denne Side af Sagen, som
Lovgivningsmagten maa have sin Opmærk-
somhed henvendt paa. Det er nemlig